

Ammattijärjestöjen Kohtalosta

NIINÄ aikoina, jolloin Yhdysvalloissakin tuotannon teknillinen kehitys oli vasta alkumatkassaan verrattuna siihen mitä se on nykyään, osoittaa historia ammatillisten järjestöjen normaalikehityksen kulkeneen säännöllisessä aaltomaisessa kaavassa eteenpäin. Laskua ja taistelukunnon heikkenemistä havaitaan aina niihin aikoihin, jolloin huomattavampi taloudellinen pula oli vaikuttamassa. Ja nousua ja taistelukunnon varttumista taas vilkkaina liikeaikoina. Tuollainen normaalin kehitys jatkuu aina viime vuosikymmeniin asti.

MERKILLEPANTAVANA seikkana havaitaan niinkään, että tämän maan poliittisissa virtauksissa, mikäli ne koskevat köyhemmän kansainai-neksen pyrkimyksiä, tapahtui tuo aalto-mainen uiku päinvastaisessa kaavassa. Niiden elpyminen on havaittavissa niinä aikoina, jolloin huomattavimmat taloudelliset pulat vallitsivat ja heikkeneminen sekä kokonaankin näyttämöltä poishaihtu-minen taas vilkkaimpina työaikoina. Mut-ta yleensä on huomattavissa se, että talou-delliset pulakaudet vaikuttivat koko työ-väenluokkaan merkitsevästi siinä suhtees-sa, että ne toivat uusia katsomuksia ja luokkapyrkimyksiä.

Viimeisen parinkymmenen vuoden aika-na tuollaista sääntömäisyyttä ei ole havait-tavissa varsinkaan ammatillisten järjestö-jen maailmassa. Tähän tietysti on vai-kuttamassa kone-teollisuuden satumainen kehitys. Niinpä nähdään, että esim. tä-män vuosikymmenen alkupuolella, jolloin Yhdysvalloissa vallitsi n. k. hyvä aika ja

jolloin historiallisen traditionsin mukaan siis ammattijärjestöjen jäsenmäärän olisi pitänyt kohota, se laski. Niinpä A. F. of Laborin jäsenmäärän ilmoitettiin laske-neen pari miljoonaa juuri aikana, milloin olisi menneisyyden perusteella otaksunut olevan ammatillisen liikkeen parhaimman elonkorjuuajan. Tämä otaksuma tietysti ei perustu tietoisuudelle kone-teollisuuden kehityksen vaikutuksesta ammatillisiin liikkeisiin. Kun se otetaan huomioon, mi-tä tuotannollisessa maailmassa sisäisesti tapahtuu, on helppo käsittää miksi tuo kaavamainen kehitys ei jatku. Saatetaan kyllä väittää, että amerikalainen kapita-listiluokka sodan jälkeen valmistui siinä määrin, että se kykeni ammatillisten jär-jestöjen heikentämiseen, mutta tämäkin väite pitää paikkansa vain sikäli, mikäli tuotannollinen kehitys kapitalistiluokalle tuota voimaa antoi. Ei suinkaan se sitä taivaasta saanut.

Nykyään taas kun tuotannollinen elä-mä näyttää asettuneen normaalisesti käyn-

tiin vain osa-ajalla, pienemmät teollisuuslaitokset häviten kokonaan suurten keskitettyjen tuotantounittien tieltä, on ammatilliselle liikkeelle tullut nopea rappeutumiskausi käsille. Ne rappeutuvat sisäisesti ja menettävät kykynsä vastustaa ulkoa hyökkäävää yhä voimistuvaa kapitalistiluokkaa. Tästä on ilmiöt nähtävissä kaikkialla eikä mikään tuotannolliseen elämään kuuluva seikka ole edes lohduttamassa, että tämä rappeutuminen olisi tilapäistä. A. F. of Laborin elinvoimaisimmat unionit ovat niillä aloilla, joissa ammattitaidon tarvetta vielä on olemassa. Ne muodostuvat parempipalkkaisista työläisistä, jotka eivät voi omata ammatittoman koneteollisuustyöväestön maailmankatso- musta, jota ilman palkkatyöväestön järjestötoiminta olisi tuomittu kuolemaan. He eivät nykyisessä tilanteessa näe muuta kuin oman järjestönsä ja sen pelastamiseksi ovat he valmiit sallimaan tuon järjestön taantumaa ja jopa toimimaankin alkuperäistä tarkoitustaan vastaan. Tästä hyvänä todistuksena on Liittoutuneiden Kaivosmiesten järjestön viimeaikaiset edesottamiset, Rautatieläisten Veljesliiton pankkihuijaukset y. m. Syynä tähän rappeutumiseen ei suinkaan ole näiden unionien virkakoneisto yksinomaan. Rappeutunut alus ei tule kestäväksi kapteenia muuttamalla. Kaivosmiesten järjestö kaikesta päättäen on asemassa, jossa johtajiston muuttamisesta ei olisi muuta hyötyä, kuin mahdollisesti se, että tuo järjestö saisi kunniallisemman hautauksen, mutta siihenkään tehtävään tuskin nykyisiä johtajia parempia voitaisi löytää. Kommu-

nistit kyllä ovat tunnettuja ammattihautajia, mutta kaivosmiesten liion testamentti ei edellytä heitä siihen tehtävään.

Vanhat traditsiot murtuvat silmin nähtävästi. Parhaillaan käynnissä oleva palkkojen laskumania, joka ilmenee melkein kaikilla työaloilla, asettaa ammattijärjestöt ilmeisesti työläisiä vastaan useassa tapauksessa. Niiden säilyttäminen hinnalla millä tahansa ajaa tähän. Ja siitä ohjelmasta eivät ne voi luopua. Työläisille nämä kokemukset voivat tulla opettamaan vain yhden tosiasian ja se on yhden suuren unionin ajatuksen. Se menee päähän sitä helpommin, mitä kiihkeämmin työnantajaluokka joutuu pääoman lain mukaan huonontamaan työsuhteita, alentamaan palkkoja ja saattamaan työväestön laajat kerrokset ainaisen helvetillisen epävarmuuden alaiseksi. Viimeisten kuukausien aikaiset edistysaskeleet teollisuusunionistisen rakennustyön alalla eivät suinkaan johdu joidenkin yksilöiden kykeneväisyydestä ja taistelutarmosta. Ne ovat todisteita pohjalla tapahtuvasta kehityksestä, jonka mukaisesti historia kulkee ja palkkatyöväen luokka tulee täyttämään historiallisen tehtävänsä. Me emme itke ammatillisten, enempää kuin poliitistienkaan liikkeiden kohtaloa, vaan pyrimme toimimaan siten, että niistä katkoituneena lähtemään joutuva työväestö löytäisi luokkataistelussa oman voimansa voittamattomaksi tekevän aseensa, yhden suuren unionin. Ulkona olemassaolevista ammattijärjestöistä on Yhdysvaltain työväenluokan jättiläismäinen enemmistö. Sen parista löytyy työtä jokaiselle.

